

22. ožujka 2022.

Na poslovni broj: St-5261/16

Naš broj: 1397

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Stečajni vjerovnik: Dinka Jurašić iz Zagreba, Bužanova 41, OIB: 35100008904, zastupana po odvjetniku dr. sc. Nevenu Cirkveniju iz Zagreba, Radićeva 27,

Stečajni dužnik: AKUSTIK d.o.o. u stečaju iz Zagreba, I. Sunekov odvojak 28, OIB: 19225773371

ŽALBA STEČAJNOG VJEROVNIKA

Putem e-komunikacije

Stečajni vjerovnik u otvorenom zakonskom roku podnosi žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5261/16-100 od 8. ožujka 2022. godine. Stečajni vjerovnik osporava navedeno rješenje u cijelosti kao neosnovano iz svih zakonom dopuštenih razloga.

- I. Na početku se napominje da su u točki 1. obrazloženja pobijanog rješenja zbog očite omaške u pisanju zamijenjeni iznosi za namirenje prvog višeg isplatnog reda tako da kod podataka stečajnog vjerovnika Dinke Jurašić pogrešno stoji iznos za namirenje od 21.245,74 kn umjesto iznos od 101.522,21 kn.
- II. Pobijanim rješenjem odbijen je „prigovor stečajnog vjerovnika na završni popis i prijedlog da se izvrši povrat sredstava na račun stečajnog dužnika u iznosu od 48.578,23 kn od strane Porezne uprave Ministarstva financija RH i taj iznos uplati na račun stečajnog vjerovnika“.

U obrazloženju pobijanog rješenja sud navodi da stečajni vjerovnik „svoj prigovor obrazlaže na način što tvrdi da je obveznik plaćanja navedenih poreza i doprinosa stečajni vjerovnik, a ne stečajni upravitelj, budući da se doprinosi na plaću plaćaju od strane poslodavca, a doprinosi iz plaće na teret radnika te da je trebalo primijeniti uračunavanje na konkretan slučaj, sve u smislu odredbe članka 172. ZOO-a, u pogledu zakonskih zateznih kamata, o kojima odluku treba donijeti ovaj sud.“

Ovakva konstatacija suda ne odgovara stanju u spisu. Na završnom ročištu vjerovnika održanom 6. srpnja 2021. godine stečajni vjerovnik je istaknuo svoj „prigovor na završni račun stečajnog upravitelja i to ne u pogledu visine tražbine, nego na način na koji je tražbina isplaćena, budući da je vjerovnik primio iznos od 52.943,97 kn, dok je ostatak uplaćen na ime poreza i doprinosa.“ Stečajni vjerovnik je pritom naglasio „da mu temeljem čl. 172. Zakona o obveznim odnosima pripada kompletan iznos na ime priznatih zateznih kamata, a što je utvrđeno rješenjem od 18. veljače 2019.“

Dakle, stečajni vjerovnik nije istaknuo prigovor na visinu utvrđene mu tražbine već je prvenstveno istaknuo prigovor na način da mu s osnove zateznih kamata pripada cjelokupan utvrđeni iznos za namirenje, a koji iznos je naveden u prijedlogu za diobu od 12. travnja 2021. godine. Rješenjem od 18. veljače 2019. godine o utvrđenim i

osporenim tražbinama utvrđeno je da je stečajnom vjerovniku priznat ukupni iznos potraživanja od 611.021.04 kn od čega **236.528,91 kn na ime zateznih kamata na neto plaću**, a koji iznos premašuje utvrđeni iznos za namirenje od 101.522,21 kn. Kako se sukladno čl. 172. Zakona o obveznim odnosima prvo namiruju zatezne kamate prije glavnice i s obzirom da Stečajni zakon ne derogira ovu odredbu Zakona o obveznim odnosima, čl. 172. se ima prvenstveno primijeniti.

Sve navedeno stečajni vjerovnik je istaknuo kao prvi i osnovni prigovor i na skupštini vjerovnika održanoj 25. siječnja 2022. godine kao i u podnesku od 20. siječnja 2022. godine (nazvan Priprema za skupštinu vjerovnika 25. I 2022.) kojeg je stečajni vjerovnik predao u spis na ovoj skupštini vjerovnika. Kako je Porezna uprava u svojem dopisu od 29. prosinca 2021. godine napomenula da „Ministarstvo financija, Porezna uprava u svom djelokrugu poslovanja nije nadležna za tumačenja Zakona o obveznim odnosima“, o ovom najvažnijem pitanju (da li je trebalo cijeli iznos od 101.522,20 kn isplatiti stečajnom vjerovniku na ime zateznih kamata sukladno čl. 172. Zakona o obveznim odnosima) morao je odlučiti sud, a što je propustio učiniti.

Stoga stečajni vjerovnik nije isticao prigovor tvrdnjama „da je obveznik plaćanja navedenih poreza i doprinosa stečajni vjerovnik, a ne stečajni upravitelj“ već da je neosnovano zaknut za neisplaćeni iznos, koji mu je zajedno s isplaćenim trebao biti isplaćen na ime tražbine s osnove priznatih zateznih kamata. Obveza radnika ili poslodavca na uplatu doprinosa i poreza nema nikakve poveznice s čl. 172. Zakona o obveznim odnosima pa ovo sud neosnovano dovodi u vezu.

- III. Sud u točki 4. prepisuje navode iz odgovora Porezne uprave od 29. prosinca 2021. godine. Nejasno je zašto se sud uopće bavi ovim pitanjima i Zakonom o doprinosima kada nije odgovorio na osnovno pitanje, a to je pitanje prvenstvene primjene čl. 172. Zakona o obveznim odnosima.

Stečajni vjerovnik je tek **podredno** svojem osnovnom prigovoru istaknuo prigovor na način obračuna doprinosa, poreza i neto plaće. Tek podredno je stečajni vjerovnik istaknuo prigovor da se iz iznosa koji se isplaćuje obračunavaju samo doprinosi iz plaće (tzv. bruto 1), a ne i doprinosi na plaću (tzv. bruto 2) jer se doprinosi na plaću isplaćuju na teret poslodavca, a ne radnika. Ovo je potvrdila i Porezna uprava. Dakle, stečajni vjerovnik je podredno istaknuo prigovor u odnosu na isplaćeni iznos neto plaće koji bi ispravnim obračunom iznosio 62.006,23 kn, a ne kako je isplaćeno 52.943,97 kn. Sud pogrešno uzima ovaj prigovor kao jedini prigovor stečajnog vjerovnika i neosnovano ga cijeni kao prigovor u odnosu na cjelokupni iznos isplaćene neto plaće odnosno kao da stečajni vjerovnik tvrdi da je on obveznik plaćanja svih doprinosa i poreza, a ne kako je stečajni vjerovnik naveo samo u odnosu na jedan dio neisplaćene mu neto plaće za koju je neosnovano zaknut, a koji odgovara razlici između 62.006,23 kn i 52.943,97 kn. Ovo naravno, tek u slučaju da je njegov prigovor u odnosu na primjenu čl. 172. Zakona o obveznim odnosima neosnovan.

Isto tako, tek **podredno** stečajni vjerovnik je istaknuo prigovor da se doprinosi i porezi obračunavaju prema stopama važećim u vrijeme kada je isplata trebala biti obavljena, jer se radi o plaći koja je dosuđena presudom, a ne, kako je u ovom slučaju učinio stečajni upravitelj, po stopama u vrijeme isplate. Ovo sve također proizlazi iz zapisnika sa skupštine vjerovnika od 25. siječnja 2022. godine, ali i iz podneska stečajnog vjerovnika od 20. siječnja 2022. godine predanom na ovoj skupštini vjerovnika.

Na ovaj prigovor, jednako kao ni na osnovni i prvenstveni prigovor stečajnog vjerovnika, sud se nije ni osvrnuo.

- IV. Konačno, u točki 5. obrazloženja pobijanog rješenja sud neosnovano i potpuno promašeno navodi: „Što se tiče primjene odredbe članka 172 ZOO-a na konkretan slučaj, o kojem odluku donosi ovaj sud, valja napomenuti da sud može, povodom pravodobnog prigovora stečajnog vjerovnika na završni popis, utvrditi drugačiji iznos i red isplate, međutim, prema ocjeni ovog suda, stečajni vjerovnik nije osporio visinu uplate, nego je osporio samo osobu, koja je u obvezi uplatiti doprinose, tvrdeći da je obveznik plaćanja navedenih doprinosa bio stečajni vjerovnik, kao bivši radnik, a ne stečajni upravitelj kao poslodavac, dok konačnu visinu tih doprinosa ionako utvrđuje nadležna Porezna uprava.“

Suprotno navedenom, stečajni vjerovnik je osporio upravo *visinu iznosa koji mu je isplaćen* jer drži da mu pripada cijeli utvrđeni iznos za namirenje iz prijedloga za diobu odnosno ukupan iznos od 101.522,21 kn i to temeljem čl. 172. Zakona o obveznim odnosima. Istina je da je temelj za potraživanje stečajnog vjerovnika presuda kojom je stečajnom vjerovniku dosuđen iznos u bruto iznosu, ali isto tako su istom presudom stečajnom vjerovniku dosuđene i zatezne kamate, a koje su utvrđene rješenjem suda od 18. veljače 2019. godine.

Kao što je već rečeno, stečajni vjerovnik u odnosu na „osobu, koja je u obvezi isplatiti doprinose“, odnosno na čiji teret se doprinosi na plaću (tzv. bruto 2) isplaćuju, ističe tek podredno ovom najvažnijem prigovoru i to samo djelomično u odnosu na jedan dio neisplaćene mu neto plaće, kao što je objašnjeno u točki II. ove žalbe. Dakle, stečajnom vjerovniku pripada puni iznos od 101.522,21 kn i to na ime zateznih kamata te stoga stečajni vjerovnik ni ne može odnosno ni nije u obvezi plaćanja doprinosa jednako kao ni stečajni dužnik budući da isplaćeni iznos nije trebao biti isplaćen kao glavnica (bruto plaća) već jedino kao zatezne kamate i to stečajnom vjerovniku u ukupnom iznosu. Nerazumljivo je kako je sud došao do ovakvog zaključka pored toliko jasno istaknutog prigovora.

- V. Posebno je za naglasiti da je stečajni upravitelj dostavio u spis prijedlog za diobu od 12. travnja 2021. godine, u kojem navodi da je iznos od 101.522,21 kn iznos za namirenje ovdje stečajnog vjerovnika. Na ovaj prijedlog za diobu sud je dao suglasnost 21. svibnja 2021. godine (u suglasnosti pogrešno stoji da sud „daje suglasnost na završni račun sačinjen od strane stečajnog upravitelja“ jer je završni račun stečajni upravitelj izradio tek 28.6.2021.). U prijedlogu za diobu stečajnog upravitelja ne spominju se obračunati porezi i doprinosi pa kako sud nije dao suglasnost za drugačiju isplatu, cjelokupan iznos od 101.522,21 kn je trebao biti uplaćen ovdje stečajnom vjerovniku.

Čl. 76. st. 1. t. 7. Stečajnog zakona propisuje da „sud u stečajnom postupku: 7. odobrava isplatu vjerovnika“. Čl. 89. st. 1. t. 10. Stečajnog zakona propisuje da je „stečajni upravitelj dužan postupati savjesno i uredno, a osobito: 10. pripremiti isplatu vjerovnika i nakon odobrenja izvršiti isplatu“.

Stoga je stečajni upravitelj bio obvezan prije isplate na način kako je u ovom slučaju provedena, tražiti odobrenje suda. Kako takvog odobrenja suda nema, već je sud dao samo suglasnost na prijedlog za diobu, stečajnom vjerovniku je trebalo isplatiti cjelokupan iznos od 101.522,21 kn.

Ovo je stečajni vjerovnik naveo u svojem podnesku od 20. siječnja 2022. godine i kojeg je predao u spis na skupštini vjerovnika održanoj 25. siječnja 2022. godine, međutim sud ove navode uopće ne spominje.

Shodno svemu navedenom, stečajni vjerovnik predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske usvoji njegovu žalbu u cijelosti kao osnovanu i preinači pobijano rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5261/16-100 od 8. ožujka 2022. godine, na način da usvoji prigovor stečajnog vjerovnika na završni popis i prijedlog da se izvrši povrat sredstava na račun stečajnog dužnika u iznosu od 48.578,23 kn od strane Porezne uprave Ministarstva financija Republike Hrvatske i taj iznos uplati na račun stečajnog vjerovnika.

Podredno, stečajni vjerovnik predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske usvoji njegovu žalbu u cijelosti kao osnovanu i ukine pobijano rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5261/16-100 od 8. ožujka 2022. godine te predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Dinka Jurašić